

med, forekom mig at gjøre det misligt at gaae ind paa Fællesforsatningsudkastet; thi de gaae i det Hele taget ud fra, at Rigsraadet og Ministeriet i Fremtiden ville paa en liberal eller frifindet Maade fortolke Fællesforsatningens Bestemmelser, men det er ligesaa muligt, at de kunne være tilfands at fortolke dem paa en illiberal Maade, og derpaa er der af enkelte ærede Medlemmer, som allerede tidligere have havt Ordet, hentydet. Med disse saa Bemærkninger har jeg udtalt og er stemt for at afgive min Stemme imod Fællesforsatningsudkastet og Grundlovsforandringernes Strafftræden.

Ordføreren: Jeg skjønner dog ikke rettere, end at det paaligger Ordføreren i Forhold til Angrebene Beskaffenhed at imødegaae med et Par Ord de Uttringer, som her ere faldne. Jeg tilstaaer, at jeg i saa Henseende især fra den Side af, føler den mig paaliggende Pligt meget vanskelig, da netop disse Indvendinger ere af en, som det forekommer mig, meget svag Beskaffenhed. Hvad navnlig den ærede sidste Taler angaaer, da har jeg ikke kunnet faae Andet ud af hans Foredrag, end at han ikke finder det foreliggende Fællesforsatningsudkast fyldestgjørende; dert vilde den ærede Taler og jeg maaskee kunne være enige, dersom vi til Maalestok, for hvad der er fyldestgjørende, eller ikke, vilde tage vore Dnsfer og de almindelige Anskuelser, vi maatte nære om, hvad der i saa Henseende kunde henhøre til et frit og constitutionelt Samsunds fulde og yderste Conseqventer; men Sagen stiller sig noget anderledes, naar vi dog efter alle foreliggende Omstændigheder, om hvilke den ærede sidste Taler ikke tør være uvidende, ikke kunde tage dette til Udgangspunkt for vore Betragtninger, men ere nødsagede til at gaae ud fra de Forsudsætninger, der foreligge, og som i en meget høi Grad allerede forlangt have nødsaget alle dem, der alvorligt have tænkt over denne Sag,

til i en meget betydelig Grad at indskrænke de Fordringer, de i saa Henseende havde at gjøre, og til at rabattere ikke lidet, i hvad man kunde ansee ønskelig, dersom man i den Henseende havde fuldkommen frie Hænder. For ikke her at recapitulere vor hele historiske Udvikling, ikke fra Grundlovens Givelse, men fra den Dag, den første Spire til Grundloven blev lagt, hvilket naturligviis er den ærede sidste Taler ikke blot bekiendt, men meget levende maa staae ham for Die, idet han fatter den alvorfulde Beslutning for sit Bedkommende at lægge det endelige Ord i Bagtskaalen i denne vigtige Sag, der i den Grad har beffæstiget hele det danske Folk i en Række af Aar, at det derved næsten har været forhindret fra at tage sig ret alvorligt af alle de øvrige Sager, der ganske vist idetmindste ikke mindre ligge en meget stor Deel af Statsborgerne paa Hjerte, og med Hensyn til hvilke der ganske sikkert er Meget at fordræ, — skal jeg kun henvise den ærede sidste Taler til det aldeles bestemte contractmæssige Forhold, der ligger i den sidst vedtagne Adresse og dennes Antagelse fra Ministeriets Side. Det lykkedes derved at sjerne et Ministerium, i alt Fald var det et medvirkende Moment dertil, som jeg troer, den danske Rigsdag med største Føie stemplede som upaalideligt. Ved ganske at affee fra det derved indgaaede Forhold vilde man efter min Mening ikke opnaae Andet, end at sætte en upaalidelig Rigsdag istedetfor, dersom den troede at kunne dispensere sig fra Alt, hvad der dengang blev vedtaget, og fra en Definition af det, som dengang blev erklæret af den selv for at vilde blive anerkjendt for fyldestgjørende, og man vilde efter min Overbeviisning derved ikke slippe med at faae den ene Upaalidelighed istedetfor den anden, men den ene vilde visnok medføre den anden som sin nødvendige Conseqvent.